

A portrait of a middle-aged man with a shaved head, smiling. He is wearing a white suit jacket, a white shirt, and a red tie with a pattern of small, colorful circles. A red pocket square is visible in his jacket. The background is a soft-focus landscape with white clouds and a greyish rock formation on the left.

**Thiền Sư
Lương Sĩ Hằng**

Montréal, 24-07-1983

Giải Thoát Đời Đạo Điển Giới

Giải Thoát Đời Đạo Điển Giới

Montréal, ngày 24-07-1983

Thưa các bạn,

Hôm nay chúng ta lại có cơ hội chung thiên trong thanh tịnh, và chúng ta đồng nghiên cứu trong thiên thức sẵn có của chúng ta. Ở thế gian, nói đến “Tu”, mọi người đều cảm thấy lạ! Và mỗi mỗi nhắc đến chữ “Tu” là đời bất mãn!

Tại sao phải đi tu? Cuộc đời đầy lạc thú, “Tại sao tôi phải Tu ; gia đình đầy êm đẹp ; tại sao tôi phải tu ?” Cho nên, khi TU rồi chúng ta mới thấy rõ : càng ngày càng thanh tịnh, chúng ta muốn tìm hiểu sâu hơn và rõ

rệt hơn về cái chữ Giải Thoát!

“Giải” là sao? “Thoát” là sao?

Càng ngày càng tu, các bạn ngồi thiền, các bạn thấy thanh tịnh khép mình! Trước kia chúng ta lại hoạt động, đi đứng, nói năng động loạn! Lo đủ thứ! Chúng ta đã ôm lấy đủ thứ. Ngày hôm nay chúng ta tu trong thanh tịnh, rồi dần dần chúng ta quên đi... Có phải giải không các bạn? Những sự mà chúng ta ôm ấp hận thù, ghen ghét, buồn tủi, ngày hôm nay nó tan biến mất dần dần.

Phải nó GIẢI không? Nó GIẢI, nó đi đâu? Nó GIẢI, nó phải THOÁT! Cho nên cảnh đời của chúng ta, chúng ta người tu trong sự giải thoát của đời mà trước kia chúng ta ôm ấp: một cây kim, một sợi chỉ, chúng ta cũng sợ mất ! Vì chúng ta chưa hiểu được nguyên lai bản tánh, chưa biết được sự cấu trúc do đâu mà có

sự hiện hữu tại mặt đất này ?

Ngày hôm nay chúng ta thanh tịnh, chúng ta thấy yêu mến nhiều hơn : chúng ta thấy hòa tan trong siêu nhiên nhiều hơn ; chúng ta thấy Trời Đất gần chúng ta nhiều hơn. Mà kỳ thật ở trong tâm thức của chúng ta, khi mà chúng ta cảm nhận được Trời Đất ngay trong tâm thức của chúng ta, thì chúng ta mới hiểu GIẢI là gì ; THOÁT là gì. Chúng ta không còn phải lo âu. Lo âu là khổ tâm ! Vì sao? Vì lòng tham, “Tôi muốn bao bọc tất cả, thì tôi phải lo tất cả ; tôi phải ôm tất cả !” Cho nên nó dồn dập; thành ra KHỔ!

Còn cái này, “Tôi thấy rằng từ siêu nhiên mà có ; sự sắp đặt rất tinh vi trật tự : :rong cơ năng bản thể tôi có ngũ tạng, có Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, thì tôi để cho nó hòa tan với cái giới của nó !” Màu nào, sắc này,

phải trở về qui cũ trật tự, thì chúng ta mới thấy rằng GIẢI. Sự giải nó liên hệ với cả càn khôn vũ trụ : Tình đời nó cô đọng, eo hẹp, làm thành một dung điểm để cho chúng ta suy xét! Chúng ta vì nó, lo cho nó, và khổ vì nó ! Rồi chúng ta mới thấy rõ rằng sự tằm tối, sự hoang phí thời giờ, “Tôi lo đói ; rồi tôi lớn lên tôi phải lo khổ, lo mất ; ôm đủ thứ ; nhưng mà kỳ thật mọi việc đều có kỳ duyên. Cái việc của nó, nó có cái duyên của nó : nó đến rồi nó phải đi !”

Cho nên, chúng ta tu là may mắn lắm ! PHÁP LÝ VÔ VI đã cho chúng ta thấy rõ là bài học ! Bây giờ chúng ta muốn giải thoát cái cảnh đời làm sao ? “Bao nhiêu việc phải lo ; tôi lo! Bao nhiêu việc đòi hỏi nơi tôi ; cho tôi mới nhận thấy rõ đây là một cái gì, chính tôi muốn nó đến, ngày nay nó phải đến với tôi ! Vì tôi lỡ muốn rồi, tôi lỡ ôm rồi, tôi phải thế nào? Tôi phải thấy nó là tôi, tôi hòa tan với nó; tôi thương yêu nó, tôi

không có ôm lấy và không biết nó.

Tôi ôm lấy, tôi phải quán thông nó, tôi phải tìm hiểu nó ; thì mỗi mỗi với tôi đều thông suốt! Rồi một triệu, một vạn việc đến với tôi, rồi cũng là thông suốt ! Nhờ đâu mà tôi được cái đó ? Nhờ cái tu thiền tự giác, càng thiền càng thức, càng mở tâm càng hiểu! Té ra, không phải chuyện người ta đem đến cho tôi, nhưng mà chính tôi đòi hỏi, ngày nay nó có. Thấy rõ : tôi đã tạo ra nghiệp cho chính tôi ; tôi đã gây những sự buồn hận cho chính tôi ! Tôi thiếu kiên nhẫn, và đã trở nên yếu hèn : vì tôi sợ thiếu tôi mới ăn cắp của người ta; tôi sợ thua tôi phải tìm cách tranh thủ.

Đó. Tôi đem lại sự gì? Sự tăm tối, sự khổ đó, là NGHIỆP. Bây giờ tôi muốn giải thì tôi phải đi đúng con đường tu, trở nên quân bình tâm thức của tôi trước ! Tôi phải

tìm ở đâu đến đây, rồi cái việc này nó sẽ trở về đâu? Nhưng mà khi tôi tu rồi, tôi thấy cái chuyện này chẳng có ở đâu đến, và chẳng sẽ đi đâu nếu nó quân bình !”

Cho nên, cái pháp tu của chúng ta đạt tới quân bình! Mỗi khi các bạn Soi Hồn, làm cho bộ đầu ổn định; làm Pháp Luân, làm cho ngũ tạng ổn định ! Ổn định từ bên ngoài cho đến bên trong là giải thoát nó ra ! Các bạn lấy cái thanh khí của cả càn khôn vũ trụ giải nó ra: giải từ cái trược đi đến cái thanh ! Rồi cũng từ đó mà ra : từ cái trược mà đi đến cái thanh; đã nói rất rõ : rồi thanh nó cũng cực thanh : cũng từ đó mà ra. Rồi, rốt cuộc, nó chẳng có giải và chẳng có thoát ; nhưng mà, kỳ thật, sáng suốt quán thông là giải thoát!

Các việc do các bạn không còn quan trọng nữa. Trước kia các bạn lấy vợ, thấy cô vợ nói chuyện với một cậu trai là các bạn buồn ghê

lắm! Ngày nay các bạn từng sống với nó, các bạn ôm lấy nó, bạn yêu nó. Nó là bạn. Rồi bây giờ nó đi nói chuyện với ai, các bạn thấy cũng không sao hết! Có gì mất mà tôi phải ghét? Không có gì thua lỗ hết! Thì tôi thấy rất bình thản tôi sống trong sự sung sướng vô cùng, là tôi hiểu được việc này và tôi quán thông việc này! Con tôi là tôi, vợ tôi là tôi! Chúng tôi đồng hành đồng tiến bất cứ trở lực nào xảy đến.

Chông tôi là tôi, con tôi là tôi, sung sướng vô cùng. Thì sự phát triển không ngừng nghỉ từ nơi tôi mà ra và từ tất cả hòa đồng qui một: THANH TỊNH và SÁNG SUỐT! Giải Thoát ĐỜI là phải QUÁN THÔNG ĐỜI! Giải Thoát ĐẠO cũng phải QUÁN THÔNG ĐẠO! Cho nên con đường Đạo nó nằm ở đâu? Ở trên Trời? Ở dưới Địa Ngục? Ở trong nhà băng? Không phải! Cũng nằm ngay trong tâm thức của chúng ta! Mà chúng ta càng ngày càng

tu rồi, chúng ta thấy sự siêu diệu thanh nhẹ ở Bên Trên có! Sự mong muốn của chúng ta luôn luôn đạt tới sự thanh nhẹ! Vậy chứ sự thanh nhẹ nằm ở đâu, để cho tôi đo lường cái chuyện cạn nhất để tôi hiểu?

Thì chúng tôi Đã thường trình các bạn rằng: Hơi thở của chúng ta là nhẹ nhất trong cơ tạng của chúng ta. Nói cái chuyện gần nhất để cho chúng ta rõ được, mở được! Các bạn hít vô được, vậy chứ ở đâu nó đem đến các bạn! Mà hít vô rồi thông cảm cái gì đây? Thông cảm với mọi người trước mặt cũng đều hít vô như bạn, thở ra như bạn! Rồi thông cảm những cơ năng siêu nhiên của càn khôn vũ trụ đang cấu trúc và chuyển giải không ngừng nghỉ, cũng đang liên kết với các bạn. Các bạn thấy rõ chưa? TÂM ĐẠO! Tâm đạo là trầm lặng, không có la lối được! Mà Đạo ở trong tâm của các bạn tự nhiên nó bộc khởi lên, rồi nó không bao giờ bị tận diệt nữa!

Con người qua cơn đau khổ, qua nghiệp trần khảo đảo, rồi chúng tôi bực bội, chúng tôi mới muốn giải thoát! Rồi tôi tu tới ngày nay tôi thấy rằng tôi càng tu càng bực bội, tôi càng tu càng tăm tối, càng tu tôi càng thấy tôi càng ngu si! Tôi lại muốn giải thoát cái nghiệp tu này! Vì tôi ôm lấy cái tu. Trước kia tôi tu ca tụng rằng: tôi tu tôi sẽ khôn hơn, tôi tu tôi sẽ giỏi hơn tất cả mọi người, tôi tu tôi sẽ sáng suốt, tôi tu tôi sẽ lên trên Trời và tôi đời đời không bị diệt nữa! Nhưng mà ngày hôm nay tôi lại thấy còn sợ, tôi sợ chết, tôi sợ mịch lòng, tôi sợ đủ thứ hết!

Vậy chớ tôi tu làm cái gì? Tôi tu là tôi vun bồi cho tôi có dũng chí nhưng mà ngày hôm nay tôi lại xưng danh tu mà tôi thiếu tu thành ra tôi thấy tôi thiếu dũng chí, rồi tôi thấy tôi càng ngày càng yếu càng khùng! Tôi thấy tôi mất cái này là tôi đau đớn lắm! Vậy chớ tôi tu để làm gì? Tôi tu là tôi

trở về với sự quân bình sẵn có của chính tôi! Trong cái ngành đạo nó là siêu nhiên, chẳng có ai cắt đứt được! Vì khi tôi tu rồi, thì tôi thấy rằng: Tôi còn lo âu! Đó là tôi không phải là người tu! Tôi tu mà thiếu tu! Tôi tu mà tôi còn ghen ghét, tôi tu mà tôi còn chê bai người khác, tôi thiếu hòa đồng, tôi tu mà tôi còn ngu muội. Vậy tôi mất quân bình! Cho nên tôi muốn giải thoát cái đạo.

Tôi bước qua đường đạo rồi, tôi cảm mến ở trong mê chấp của đường đạo, tôi bảo vệ đạo tôi vì tôi mê một cái chơn lý của tôi vừa ướm mở trong nội tâm của tôi! Thấy không? Cũng trong vòng mê chấp! Rồi bây giờ tôi trở về với quân bình, chẳng mê, chẳng chấp! Tôi thấy rõ rồi! Đạo màu nó vậy! Ông Phật cũng vậy, ông Phật, ông cũng nhờ đó mà ông tiến! Ông nhờ sự quân bình mà ông trở về với căn bản, nguyên lai bản tánh của ông, để ông tiếp tục

trong hành trình tu học thanh tịnh và sáng suốt!

Vậy tôi xét tôi đã thanh tịnh và sáng suốt chưa? Tôi còn trách móc đạo pháp! Vì trước kia tôi chưa tu thì tôi không có gặp những chuyện này! Ngày nay tôi tu rồi tôi lại gặp những chuyện này!

Cho nên cái chữ “ NGỘ” là vậy đó các bạn!
Càng tu các bạn còn gặp nhiều! NGỘ rồi các bạn mới Quán Thông. Gặp rồi các bạn mới giải quyết! Đó là nằm hẵn trong KINH VÔ TỰ không có chữ nghĩa, không có bút nào tả hết những cái chuyện, cái việc trong tâm tư của mỗi cá nhân! Cho nên chúng ta bước vào đạo, chúng ta biết niệm Phật, chúng ta biết tưởng đến người hiền, chúng ta biết tưởng đến thanh khí điển của cả càn khôn vũ trụ, chúng ta biết yêu mến những màu sắc siêu diệu trong tâm thức nó phát triển.

Hòa ái tương thân cả càn khôn vũ trụ trong giây phút thiền giác! Các bạn đang đứng trong cảnh lằng lằng sung sướng đi lên, nhẹ nhàng và quý yêu, quý yêu từng tia sáng một, quý yêu được nhận lãnh một tia sáng hào quang của Thượng Đế, đang chiếu giải trong tâm thức của chính tôi. Tôi tu, tôi nguyện tu, tôi nguyện tu đời đời để tôi hưởng cái cảnh đời đời!

Cho nên chúng ta phải biết giải thoát gì trong cái thể xác này? Cái chủ trương thanh tịnh và sáng suốt đó là phần Hồn của chính chúng ta! Mà chúng ta đã qui tụ được sự thanh tịnh và sáng suốt hay là không? Mỗi ngày chúng ta giải một chút! Cảnh đời chúng ta lần lượt cảm thức được nó là ân sư của chính chúng ta, đang dạy dỗ chúng ta, đánh đập chúng ta, để cho nó phân tán mỏng cái nghiệp, nó mòn lằn cái nghiệp ở trong tâm thức của chúng ta! Chúng ta phải trì chí chấp nhận học hỏi!

Cho nên chúng ta trên hành trình học NHÃN học HÒA, đương nhiên phải học, rồi chúng ta mới đi tới! Mà đã nhĩn hòa rồi, hòa tan với mọi nơi trong mọi giới! Đó là thoát rồi bạn ơi! Thoát rồi, không còn nghiệp trần trong tâm nữa! Không còn khổ trong tâm nữa! Đạo mầu lúc nào cũng vui, vui vui với tất cả, vui với sự thanh nhẹ, vui với sự quý yêu vô cùng của Thượng Đế! Chúng ta một cử động cũng cảm thấy thanh nhàn, cũng như một vị Tiên Thánh tại thế! Không có gì đáng bận rộn, không có gì đáng lo âu! Nhiên hậu chúng ta mới được bước vào trong tâm hào quang điển giới của Thượng Đế!

Bước vào trong tâm hào quang của điển giới, rồi làm sao chúng ta GIẢI THOÁT KHỎI ĐIỂN GIỚI? Rủi tôi bước vào đó tôi mê rồi, rồi ông Thượng Đế ông gạt tôi làm sao? Có một thì cũng phải có cách gạt chứ! Nhưng mà cái gạt này nó đi

đến đâu? Tôi đã từng bị Thượng Đế lường gạt! Nhiều lắm! Ông tạo ra cái mê cái chấp cho tôi rồi ông gạt tôi! Ông gạt để cho tôi đẹp mê đẹp chấp và trở về TỊNH! Tôi đã bị Thượng Đế gạt! Gạt rất nhiều! Ông bầu gánh càn khôn vũ trụ. Đã gạt tôi rất nhiều, ông bày cảnh này, ông bày cảnh kia, ông bày cảnh nọ! Ông đưa tôi lên làm vua, chút nữa ông đưa tôi đi làm lính, rồi ông đưa tôi đi làm người ăn xin! Chúng ta thấy ông gạt nhưng mà ông cứu! Cũng nên cho ông gạt! Ông gạt mà ông giết luôn, vắt chanh bỏ vỏ thì ta không nên theo.

Cho nên ý chí chúng ta theo và đang chọn một đường giải thoát, thì con đường giải thoát của chúng ta, chúng ta theo mới xứng đáng! Cũng người đó mà làm điều đó và bày việc đó nhưng mà lại cứu ta, không lợi dụng ta, thương yêu ta và đưa chúng ta trở về với bốn giác! Thì lúc đó các bạn không bị mê chấp trong điện giới nữa và thật sự giải thoát

toàn diện, tự chủ thẳng tiến!

Vui trong niềm vui vô tận của Thượng Đế
ân ban, ngộ Ngài trong tâm thức, sống với
Ngài trong giây phút đau khổ, sống với Ngài
trong giây phút lâm ly, sống với Ngài trong giây phút
tan thương! Thi thể trôi chảy đưa hồn ta tiến tới, đưa
hồn chúng ta tới chỗ sáng suốt sống động, cảm mến
vô cùng, rơi lụy trong tầm bút giấy trắng mực đen!
Sung sướng, không còn bị kẹt nữa! Quán thông mới
tác thơ, quán thông mới có sự giao cảm! Còn kẹt thì
chỉ bực bội, tối tăm! Tối tăm mới oán trách! Ngày
hôm nay chúng ta thấy rằng: sự oán trách cô đọng của
xưa kia. Sự hận thù của xưa kia toàn là KHÁM TÙ
trong KHÁM TÙ!

Cho nên chúng ta đã lở giáng sanh xuống thế gian, là
chịu tội, chớ không phải hưởng thụ! Chịu tội và giam

hãm trong cái tiểu thiên địa. Rồi tạo ra những cái tánh tình bất chánh, trói buộc lấy chúng ta. Tự đắc, tự cao, chấp ta ngã mạn. Nói tôi hiểu hết mà chẳng hiểu cái gì! Và tự trói buộc lấy chúng ta!

Cho nên ngày hôm nay Pháp Lý Vô Vi đưa các bạn đi tu học, các bạn luôn luôn ở trong trẻ trung, là một sinh viên của càn khôn vũ trụ, đã và đang học, có lớp có lang, tiến theo tình cảnh, tiến theo trình độ. Chấp nhận nơi hoàn cảnh sẵn có của chính mình! Trình độ tôi mới tới đây, tôi học tới đây! Trình độ ngày mai phát triển, tôi sẽ học thêm! **PHẢI CHẤP NHẬN!** Cái gì cũng là quý yêu tất cả! Thượng Đế đã ân ban cho tôi ngộ cảnh này để thức cảnh kia! Vậy không học chừng nào tôi mới thức?

Tôi có một ông chồng kỳ cục, nóng nảy! Tôi mới thấy đây là ân sư tôi! Chính cái bản chất nóng nảy của

Ngài, mới điều luyện tôi kiên nhẫn, mềm dẻo hơn, chịu đựng hơn, biết tìm đường trở về với Thượng Đế, biết tìm đường trở về với sự tu học! Trước kia tôi là một cô gái, tôi nào biết được tôi chấp nhận! Ngày nay tôi là một Mẹ hiền trong gia đình! Dù chồng tôi nói nặng, tôi không có thể bỏ con tôi được. Tôi phải học Nhẫn học Hoà! Do sự kềm kẹp này mà đưa tôi nên hình! Do sự kềm kẹp này mà đưa tôi trở về với Bến Giác! Rồi tôi chán đời tôi tìm đạo, cũng là cho tôi có cơ hội thức giác và khai triển trong tâm thức sẵn có của chính tôi, rồi tôi mới tìm ra khả năng sẵn có của chính tôi! Chịu đựng! Nhẫn Hoà! Tôi phải tới vô cùng, học mãi!

Tôi có người vợ ngang bướng cũng vậy! Đây là ân sư tôi! Nhờ Ngài tới độ và giúp tôi, tôi mới làm sao? Một người thợ giỏi phải đối diện với cái máy hư! Nếu một người thợ giỏi không biết sửa cái máy hư, người đó không phải giỏi! Cho nên các

bạn tu ở trường đời, có đực có cái, có hay có dở! Gia đình nào cũng có! Để chi? Để học! Học cái nghề sửa chữa! Rồi mới trở về chuyên viên Giải Thoát! Nếu các bạn không chịu học cái nghề sửa chữa này thì không bao giờ đi tới chuyên viên Giải Thoát! Chứ học bằng chữ nghĩa, học bằng sách vở ư? Không! Học bằng lý trí, tâm thức! Đó, đụng chạm rồi, nên tiến hay lùi, nên bỏ hay là nên ôm! Chúng ta mới thấy rằng: Cái bài học siêu diệu của Bề Trên đã sắp đặt và cứu ta luôn luôn một lượt!

Vậy chứ các bạn giận gia đình, giận vợ, giận con, giận chồng rồi các bạn đi vô chùa. Rồi các bạn tu được gì? Cũng phục vụ cho chúng sanh là cùng! Vậy chứ ngay ở nhà các bạn, coi mình sư là sao? Người chung đụng với các bạn tâm đầu ý hiệp với các bạn trong lúc đầu, là người đó hiểu tất cả những tài liệu sẵn có của các bạn! Mà ngày nay các

bạn sai thì phải bị sự phê bình của đối phương!

Mà ai mới là phê bình? Chính ân sư của chúng ta, mới biết rõ chúng ta và chỉ trích ta, chúng ta sửa, tự tu mới là đúng! Luôn luôn chúng ta đặt đối diện là ÂN SƯ của chúng ta! Con của các bạn, chồng của các bạn, vợ của các bạn cũng vậy! Chính nó bắt buộc bạn phải học nhẫn, bắt buộc bạn phải lao động, bắt buộc bạn phải chịu đựng. Bị người ta đê đầu, 8 tiếng, 9 tiếng, 10 tiếng một ngày, để độ lấy miếng cơm manh áo độ nhật. Trì tâm để hiểu. Để hiểu nguyên lai bốn tánh và rõ cái sự sai lầm của chính mình!

Thiên hạ nói tôi tham, nhưng mà tôi nói tôi không tham! Mà tôi tu, tôi thanh tịnh rồi, tôi chấp nhận trong hoàn cảnh đó, tôi thấy tôi tham rõ ràng! Phải tham, bắt buộc phải tham! Không tham lấy gì đủ nuôi mấy người kia? Không tham lấy

gì có sự chia sẻ? Không tham lấy gì có sự đắc đạo ở tương lai! Người ở cảnh đời thì tham vật chất! Mà từ sự tham vật chất và mê chấp đó mà giải thoát được cái mê chấp và cái tham thì chúng ta bước qua phần đạo! Chúng ta cũng ở trong mê chấp và cái tham đó. Rồi chúng ta mới đi tới chỗ quân bình! Tham cả càn khôn vũ trụ! Chu du cả càn khôn vũ trụ! Rồi các bạn mới tiêu dao nơi cõi cực lạc! Cho nên học đạo là vô cùng!

Chúng ta đã qua rồi, qua nhiều cơn thử thách rồi, chúng ta mới thấy rằng: Thẻ xác này là tạm, vợ chồng, con cái ở thế gian cũng là phương tiện cho tâm thức tu học! Chúng ta đã nhập môn rồi, chúng ta đã thấy rõ: Phải học, phải hành, phải chấp nhận! Từ cái xấu biến nó thành cái tốt! Từ đồng rác thành hữu dụng! Cần gì phải chạy đâu? Cần gì phải thay đổi hoàn cảnh nữa! Trong một hoàn cảnh này mà quán thông là được rồi! Đời đi học các bạn cũng học:

“Nhất nghệ tinh , nhất thân vinh” Cái nghề làm chồng, học nhân học hòa, biết sửa tâm, sửa trí đi lên, cũng là món quà quý cho xã hội nhân quần ở tương lai! Cái nghề trở nên người vợ quý hiền cũng là món quà quý cho chúng sanh! Cho nên chúng ta học rất nhiều! Bắt buộc phải học. Từng cảnh nó tới tấp cũng như sóng gió càng ngày càng dồn dập, dồn dập cho đến nỗi tôi đành phải chịu bó tay học nhân.

Khả năng của các bạn phấn đấu bằng cách nào? Khả năng của các bạn có thể kiếm đồng tiền nuôi thân nhưng mà cái khả năng cuối cùng là giải thoát THANH TỊNH và SÁNG SUỐT! Cho nên từ ngày các bạn bước vào tu Vô Vi, các bạn đã nghe người truyền pháp trong thực hành và đã học nhân học hòa, đồng đi với các bạn từ giờ phút khắc. Rồi ngược lại các bạn đồng đi với người truyền pháp! Các bạn thấy các bạn đang tiến hay thụt lùi? Các bạn

xác nhận rằng tôi tiến rất nhiều! Tôi càng tiến tôi càng thấy tôi trì trệ, tôi càng tiến tôi càng thấy tôi ngu muội! Đó là ĐẠI PHƯỚC đó các bạn!

Nhiều người ngoan cố, ôm cái tánh độc tài, ngu muội mà cho ta là phải! Còn cái này nó khác! Các bạn càng tu các bạn thấy càng ngu! Các bạn tác được thi thơ, các bạn thấy càng ngu độn và chưa vô được cái gì! Lại càng phải sửa! Nhiều khi các bạn chán cái đạo! Trời ơi! Đạo gì mà không giúp tôi cái gì hết. Nhưng mà chính các bạn chưa chịu học (...) Cho nên rốt cuộc rồi các bạn chỉ trách bạn mà thôi! Vì chữ NHÃN trong đó nó có nhiều cấp bậc, nó quá lớn lao, nó quá sống động. Mà Nhãn tới toàn diện mới thấy đạo màu! Trên đường các bạn đi trong một năm, đồng đi với tôi, chúng ta đồng học không ít, chẳng có gì tổn hao và lo nghĩ.

Sự mâu nhiệm của Trời Đất, người thế gian không có thể tưởng tượng được! Không có thể nghĩ ra được điều này! Ngày hôm nay, giờ phút này, âm thanh tôi đang truyền cảm trong tâm thức của các bạn, sự cảm ứng đồng dự sự thăng hoa nung nấu của các bạn, đang đồng hành trong giây phút thiêng liêng tu thiền của chúng ta. Chúng ta ôm lấy nhau, chúng ta sống sung sướng, đi từ kiến thức này tới kiến thức nọ! Chúng ta đã mở tâm mở trí chúng ta chấp nhận rồi: Đây là trình độ tôi mới tới đây! Tôi mới hiểu, tôi mới quý yêu cái NHÃN HÒA! Rồi tôi mới quý yêu tất cả chúng sanh, tôi mới quý yêu nền đạo căn bản trong tâm thức của tôi! Và tôi giữ lấy nó, tôi giữ lấy nó để một ngày nào sự cấu trúc qui nguyên, nó mới trở về với luật quân bình sẵn có mà tôi đã hằng ao ước!

Trời Đất đã thương tôi và xây dựng cho tôi! Ngày hôm nay tôi có một cơ cấu duyên dáng, vinh hạnh

nhất cả cần khôn vũ trụ, để đồng dự trọn giờ tu học
thiên liêng, để biết Đấng Cha Trời, để biết nguồn
cội, để biết chư Thánh, chư Tiên, chư Phật đã biết bao
năm để thương độ tâm thức của tôi. Để biết Đức Di
Lạc Long Hoa Giáo Chủ đã vì tôi, cứu khổ ban
vui không ngừng nghỉ! Cho nên tôi quý yêu vô cùng!
Càng quý yêu thì càng dòm lại được chính tôi! Lỗi tại
tôi trì trệ, thiếu dũng, thiếu hành! Dũng trong thanh
tịnh sáng suốt, Dũng trong buông bỏ tất cả những sự
bám víu mới là đúng! Còn ôm không phải là dũng!

Ngày nay tôi hiểu rồi! DŨNG là HẠNH HY
SINH! Cho nên khi mà tôi đạt được chữ
Dũng rồi, tôi thấy gia đình tôi nó phát triển!
Con tôi chữ Dũng tương đồng với tôi! Vợ tôi có chữ
Dũng tương đồng với tôi! Chồng tôi có chữ Dũng
tương đồng với tôi! Chúng sanh đều có chữ Dũng! Tôi
ở trong vườn hạnh phúc cao đẹp, tôi không còn lo âu

nữa, lấy gì có cái nghiệp. Tôi chỉ giữ lấy sự THANH TỊNH và SÁNG SUỐT để tôi thặng hoa trong giây phút thiêng liêng sáng suốt của Bề Trên đã ân độ cho tôi! Bộ đầu tôi được chấm điểm rút lông lông đi lên! Sự giao cảm tiến tới vô cùng, không giới hạn! Tuần trước tôi đến đây, tuần này tôi lại đến kia, tuần sau tôi lại phát triển nữa! Rồi từ phút khắc đều phát triển, tôi mới thấy rằng cái luật vô cùng chứa đựng của Thượng Đế đầy đủ hết sức! Phát triển đến đâu là có chỗ chứa đến đó!

Cho nên người thế gian ngược lại, muốn mưu cầu Thượng Đế ân ban, muốn cầu chư Phật, chư Tiên hướng độ nhưng mà tâm không mở, không khác gì bầu trời đóng cửa. Cho nên tâm các bạn mở đi. Mở rộng đi! Quên cái chỗ eo hẹp này! Mà để cho nó sống hẳn, nó rơi vào điểm THANH TỊNH, nhẹ nhàng nói rộng đó! Các bạn mới được giải thoát toàn

diện! Một giây các bạn nhắm mắt là các bạn trụ tâm rồi. Thả lỏng đi! Tâm tánh tại thế không ôm theo nữa! Tâm tánh tại thế là những bài thi đề chúng ta qua và chúng ta đã dự thi, học bài và trả bài bởi tâm tánh!

Ngày nay chúng ta thức, chúng ta ôm cái thức hồi sinh để ra đi là đủ rồi! Cho nên cái cơ duyên tốt đẹp đã về với chúng ta! Huynh đệ tỷ muội nhóm này với nhóm kia, nhóm nọ đồng thức! Huynh đệ tỷ muội nắm tay đưa hồn tiến hóa, xây dựng lẫn nhau trong đêm thiền, thì chúng ta có một thiền đường lớn rộng, miễn phí nhưng mà kỳ thật Thượng Đế có thù tiền! Tiền chúng ta là tiền gì? Là cái công chúng ta đót các bạn. **CÁI CÔNG CÁC BẠN TU NHIỀU CHỪNG NÀO LÀ CÁC BẠN ĐƯỢC ĐÓNG TIỀN NHIỀU CHO THƯỢNG ĐẾ!** Công các bạn càng nhiều, thì các bạn được học lớp cao hơn! Mà các bạn không có trả tiền, thì không có lớp cao! Tiền

của Thượng Đế là cái công của các bạn đó! Mỗi đêm các bạn chịu tu, mỗi ngày các bạn biết nhắc lấy tâm hồn, ta phải tu, ta phải quan tâm, ta phải hòa cảm, ta phải thương yêu, ta phải biết xây dựng. Đó! Cái hành trì các bạn lại được tiến triển! Cái công của các bạn là cái tiền đóng vào trường học siêu nhiên của Thượng Đế! Cho nên chúng ta đều ở trong định luật vay trả tu học rõ ràng!

Ở thế gian, chúng ta trao bằng mảnh giấy! Còn ở thiên đàng chúng ta phải dụng tâm thức, phải dụng Công! Công Phu, Công Quả, Công Trình. Đó là tiền của các bạn! Các bạn thường thực hiện được công phu, công quả, công trình là các bạn đang đóng tiền cho Thượng Đế! Các bạn an tâm lo tu đi! Chư Tiên, Chư Phật sẽ dìu dắt các bạn! Càng đóng nhiều tiền thì càng nhiều vị thần lại được chuyển giải cho các bạn và độ trì cho các bạn tiến hóa! Luồng

điền đó nó hóa giải để cho các bạn tâm tâm tương ứng và nó mở trí ra, khai minh thị rõ ràng! Cho nên đừng có nói rằng tôi nghèo tôi không có tiền, tôi không có đóng cái khoá học này!

Ông Thượng Đế ông không dạy tôi! Các bạn ai cũng có công hết! Có biết công phu, có biết công trình thì các bạn thực hiện được công quả. Đó! Cái công là cái tiền các bạn đóng cho Ngài. Ngài sẽ thưởng độ để cho các bạn trở về với Bến Giác! Cho nên các bạn không có nên mua vật chất mà để tôi cúng ông Trời, ông Trời độ tôi! Không được! Tôi phải lấy cái công ở trong tâm tôi! Nếu các bạn không dụng công không bao giờ mở trí! Cho nên ngày hôm nay chúng ta lại được nghiên cứu thêm một giai đoạn Giải Thoát. Giải thoát từ Đời, giải thoát từ Đạo, giải thoát trong điền giới mới trở về thanh tịnh toàn diện!

Hỏi chứ từ hồi nào tới giờ tại sao ông Tám không nói? Không phân tách? Phân tách rất nhiều! Cuốn băng này phân một chút, cuốn băng kia phân một chút. Hôm nay kết luận lại để cho các bạn thấy rằng: PHẢI ĐI NHƯ VẬY! Nhưng mà trình độ các bạn chưa đến! Câu hỏi và nhu cầu các bạn chưa có! Thì có đưa các bạn thì cũng thành ra rác mà thôi! Cho nên ngày hôm nay, nó đã có một phần trình độ cần thiết điều này, cho nên tôi mới phân tách thêm! Tôi hy vọng rằng, kỳ tới đây các bạn sẽ có nhiều sự cần thiết hơn, tâm thức các bạn cần học thêm hơn, thì không nên ngại ngùng và cho tôi những câu hỏi đó! Để tôi tìm cho các bạn. Tôi là người đã phát đại nguyện hy sinh vì đạo pháp để cho mọi người có cơ hội quán thông. Thì những cái bài vở mà các bạn đưa đến đều quý giá đối với tôi cả!

Chính tôi là người đồng hành, đồng học với các bạn, đem lại những gì tôi đã và đang học truyền cảm cho

các bạn. Cho nên chúng ta không nên ngần ngại trong tinh thần xây dựng, chúng ta đã kể với nhau rằng huynh đệ một nhà đâu có gì xa cách, thương yêu xây dựng lẫn nhau, thì chúng ta phải đóng góp cho nhau, không có sự tị hiềm, che dấu như cảnh đời, không có tâm thân yếu hèn như người đời ở trong mê chấp! Rồi cho ta là phải, khinh khi người khác cho ta là khôn, cho người khác là khùng, cũng không được! Mình đã ôm cái khùng bất minh, làm sao chê người khác và mong tất cả mọi người đều khùng, đâu có được. Cái câu này là quá! Cái câu này tự trói buộc tâm các bạn mà thôi!

Cho nên khi mà các bạn tu, về gia cang có chửi mắng các bạn, các bạn không nên ghét họ! Mong sao cứu họ để thoát cái bệnh nan y hiện tại! Họ xuất khẩu ước mong người khác khùng điên là họ sẽ khùng điên ở tương lai! Cho nên chúng ta nên cầu nguyện và giúp đỡ cho họ, để tránh cái khổ về già! Cái chuyện Thượng

Đế làm bằng mắt phàm không thấy! Ngài nói: Được, chuẩn y phạt! Một tiếng thôi mà bao nhiêu năm sau mới xảy ra, chứ không phải xảy ra bây giờ. Có thể xảy ra ở địa ngục! Có thể xảy ra ở giữa đường đi của cuộc hành hương các bạn không được trọn lành! Cho nên cái gạt của Thượng Đế rất mau nhiệm không bao giờ cho chúng sanh biết trước!

Chỉ có người tu tự thức mới thấy rõ rằng: tôi đã có lỗi với Thượng Đế, tôi là người phản đạo chính ta là người phản ta. Quan trọng vô cùng! Lúc đó mới cảm thấy, cảm thấy sự sai lầm, cảm thấy sự phản trắc của chính mình! Tạo cho mình mất quân bình. Tiến tới một bước, lùi ba bước! Vì cái bản chất chưa dứt khoát ở trong sự nghi ngờ bất chánh, phạm thượng không hay quên mình không biết! Đau khổ vô cùng! Tan rã thành bùn nhơ, nước tiểu lúc đó mới hiểu thế nào!

Cho nên chúng ta là người tu, ước nguyện giải thoát, phải giải thoát tất cả những tánh hư tật xấu đó! Phải sống trong đó mới giải thoát được, phải nếm cái mùi đó chúng ta mới giải thoát được! Cho nên các bạn ngày hôm nay làm cha mẹ đã nếm qua rồi! Nên Thanh Tịnh đi, phẳng lặng đi, để hiểu nhiều hơn, sáng suốt hơn! Thấy rõ cái luật của Thượng Đế có một chút xíu mà chúng ta bị đày bao nhiêu ngàn năm tại thế! Cho nên ngày hôm nay chúng ta rất vui! Huynh đệ tương hợp và tham thiền chung, tự thức minh khai, hỗ trợ lẫn nhau trong chu trình tiến hóa!

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay .../.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên